

VIITORUL ROL

ANCA LEDUNCA

Anca Ledunca s-a afirmat cu strălucire la Teatrul Național din Craiova, unde a jucat roluri grele, dar și roluri mici, cărora le-a dat semnificație și valoare prin autenticitatea și forța talentului său. Din fișa sa de creație, care cuprinde peste 90 de roluri, amintim doar pe cele din ultima perioadă pe scena craioveană: Mașa Zemțova (*Jocuri crude* de Aleksei Arbuzov); Ziarista (*Moartea accidentală a unui rebel* de Dario Fo); Ioana (*Dulcea ipocrizie a bărbatului matur*), Victoria, Olga și Porumb (*Jolly Joker*) de Tudor Popescu; Fănica (*Hoțul de vulturi* de D. R. Popescu); Madam Vintilă (*Unchiul nostru din Jamaica* de Dan Tărchilă). Din 1982, numele ei apare pe afișele Teatrului Giulești. Actriță pe care te poți bizui întotdeauna în expediții mari și grele, cu puterea de a se angaja în eforturi de cursă lungă, ea ia totul de la capăt; cu

curaj, cu energie, Anca Ledunca intră, decisă și plină de bunăvoință, în roluri mici: Gospodina (*Haina cu două fețe* de Stanislav Stratiev), Secretara (*Opinia publică* de Aurel Baranga). Apoi e distribuită în Ana din *Escapada* de Mihail Velickov, alături de Dina Cocea; urmează Raisa Aleksandrovna din *Serenada tirzie* de A. Arbuzov. Anca Ledunca face parte din categoria prețioasă a actorilor serioși, harnici, devotați profesiei, pe care o exercită ireproșabil, acea categorie de actori fără veleități de vedetă și care nu cunosc voga trecătoare. Ea are darul și harul firescului, al simplității — calități pe care le imprimă personajelor sale; iar știința ei compozițională modelează portrete în culori vii, pitorești.

„Viitorul rol? De fapt sînt două Adela din piesa lui Petru Vintilă, *Parola*, în regia lui Dinu Cernescu, și doamna Hagianu din *Cursa de Viena* de Rodica Ojog-Brașoveanu, a cărei regie o va semna Mihai Stan.

Cred că piesa lui Petru Vintilă nu apare în repertoriul Teatrului Giulești în mod întâmplător. Avem nevoie de o asemenea piesă, sau de alta de aceeași amploare, care să înfățișeze pe cei ce au pregătit revoluția și actul istoric de la 23 August 1944.

Adela Filimon este profesoară de limba română. E o femeie deosebită, cu un caracter integru, soție și mamă ideală. Cuceritoare prin simplitate și bun-simț, se angrenează treptat, dintr-un imbold launtric și datorită capacității ei de a înțelege și totodată de a răspunde cu inteligență și pondere la acțiunile celor din jur, în lupta comuniștilor ilegaliști. Deși uneori se simte dezarmată în fața vieții și a evenimentelor ce se precipită și tremură pentru toți ai săi laolaltă și pentru fiecare în parte, găsește puterea să-și ascundă înălbiorarea. De fapt, e oglinda vie a tuturor celor care o înconjoară cu dragoste și respect. Așa cum e plasată în piesă, pare un personaj de plan secund, cu replici scurte, dar cu efect imediat, și cu un sunet viu, autentic.

În ceea ce privește celălalt rol, doamna Hagianu este o actriță care, alături de un grup de actori și oameni ai legii, ia parte la desfășurarea acțiunii de demascare a unui fascist ce se află în «Cursa de Viena». Ambele piese se înscriu într-un program pe care teatrul nostru și l-a propus, și pe care sperăm cu toții să-l realizăm“.

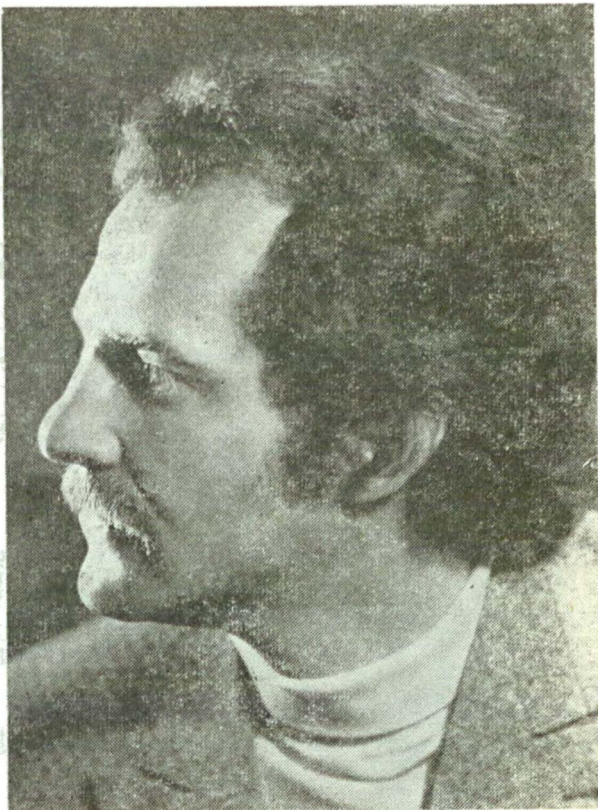
VIITORUL ROL

VIRGIL ANDRIESCU

În Institut, Virgil Andriescu a fost elevul profesorului Alexandru Finți „Cu geniul său de pedagog și cu talentul său de om de teatru, m-a învățat tot ce știu despre arta actorului. L-am admirat din toată inima și-i port recunoștință”. Repartizat la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț (1963), e distribuit în Vaarlam din *Omul cu mîrpoaga* de G. Ciprian și în Judecătorul din *Farsa Jupinului Pathe- lin*. Tînărul actor apărea de la început stăpîn pe mijloacele artei sale, practicînd un joc reținut, sobru, modern, marcînd subtil nuanțele. Din 1965, Virgil Andriescu face parte din colectivul Teatrului Dramatic din Constanța. Aici, înregistrează succese importante în roluri variate: Paris (*Nu va fi război în Troia* de Giraudoux); Kliesci (*Azilul de noapte* de M. Gorki); Guglielmo și Cecco (*Vilegiatura* de Goldoni); Patrice Bonnelles (*Invitație la castel*), Gaston (*Călător fără bagaje*) de Jean Anouilh; Pyrrhus (*Andromaca* de Racine); Agamemnon (*Hecuba* de Euripide); Flavius (*Cercul pătrat* de Valentin Kataev); Golubeev (*Între patru ochi* de Al. Ghelman); Mircea Aldea (*Gaițele* de Al. Kirilșescu); Radu Comșa (*Autobiografie*), Cain (*Jocul vieții...*) de Horia Lovinescu; Sandu (*Scaunul*), Ștefan (*Nu ne naștem toți la aceeași vîrstă*) de Tudor Popescu; Ion (*Simbătă la Veritas* de M. R. Iacoban) ș.a. „...Vlad Damian (*Între noi doi n-a fost decît tăcere* de Lia Crișan), Bismarck (*Credința* de Ion Coja). Inginerul Cernat (*Clipa* după romanul lui Dinu Săraru) și Ștefan din piesa lui Tudor Popescu mi-au rămas cele mai dragi”.

Dotat cu un temperament viguros și plin de patos, cu o voce caldă, pregnantă actorul găsește întotdeauna, cu o sigură intuiție teatrală, momentele-cheie ale personajului. Creațiile sale vădesc echilibrul maturității, dar e permanent preocupat să-și înnoiască mijloacele de expresie.

„Viitorul rol? Mă simt onorat că mi s-a încredințat rolul Profesorului din

Passacaglia de Titus Popovici, personaj care a devenit celebru prin creația în premieră absolută a lui Jules Cazaban. E, pînă în prezent, cel mai frumos, cel mai covârșitor rol din cariera mea. Sintem încă la primele lecturi.

La început, Profesorul apare ca o fire boemă, cu elanuri romantice, cu momente de descumpănire; e cînd vesel, cînd trist, dar mereu generos. Lupta împotriva greutăților vieții, eforturile pentru a rămîne credincios artei sale fac din Profesorul de muzică un izolat. Insingurarea lui e însă o aparență; în fond, e profund legat de oameni, simte pulsul prezentului. Izolarea lui are semnificația unui act de protest față de regimul fascist care împinsese țara în război. Își dă seama că undeva în interior s-a frînt ceva, nu știe ce trebuie făcut ca totul să se îndrepte, totuși, vede în perspectivă o lume nouă, care a învățat din suferință, din spaimă și din umilință, o lume care să aibă curajul de a trăi frumos, în liniște și pace.